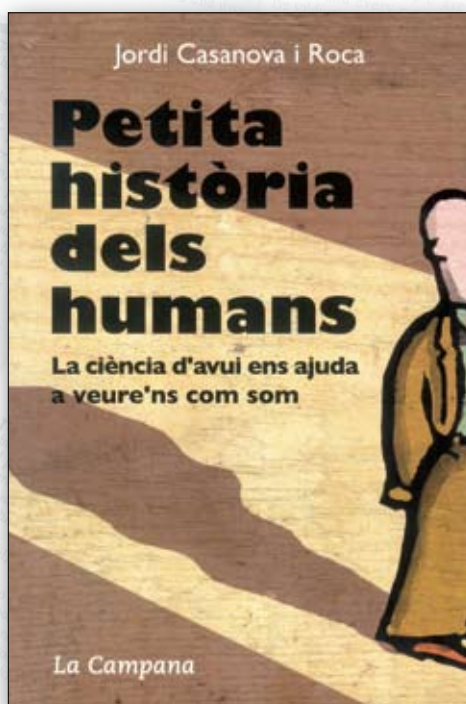

Petites reflexions sobre l'ésser humà

QUAN Jordi Casanova, autor de *Petita història dels humans*, explica a què es dedica, ho ha de fer en diverses etapes. En la primera «estudia mosques»; en la segona «estudia unes mosques en concret, la drosòfila, que és molt útil per als estudis de genètica», i en la tercera, finalment, ja pot explicar que «estudia la drosòfila per apropar-se al que realment li interessa: els humans». Si els interlocutors han volgut arribar a la tercera fase, és molt probable que la conversa segueixi un camí que s'ompli d'interrogants: Així, ens assemblem a una mosca? Què ens defineix com a éssers humans? Dins l'evolució, no som l'esglai superior? Hem de suposar que, com més informació tinguin els interlocutors de quines han estat les darreres troballes que envolten aquestes preguntes, més preguntes noves els apareixeran i, a poc a poc, aniran construint un quadre més aproximat d'allò que som, amb tots els dubtes que quedin pendents al final del sopar.

Biòleg, professor d'investigació del CSIC i membre de l'Institut de Recerca Biomèdica de Barcelona, Jordi Casanova (Barcelona, 1959) ha decidit convidar-nos a aquesta sobretaula de preguntes i reflexions, que ens porten a noves preguntes. Com el mateix autor indica, *Petita història dels humans: La ciència d'avui ens ajuda a veure'ns com som* va néixer per recomanació d'un amic que li va proposar que escrivís les reflexions que anaven sortint en converses i que podien ser d'interès general. En cent pàgines, Casanova repassa alguns dels trets característics que s'associen a la definició de *ésser humà* i ofereix algunes de les conclusions que es

desprenen de les últimes investigacions i, alhora, exposa la pròpia reflexió sobre cada un d'aquests trets. Ho fa des del respecte a qualsevol altra opinió que es pugui tenir, però deixant clares les bases que, d'una manera o d'una altra, caldria tenir en compte per elaborar aquesta imatge, aquesta definició aproximada de qui som.

Fitxa tècnica

Petita història dels humans: La ciència d'avui ens ajuda a veure'ns com som

Jordi Casanova i Roca

La Campana (Barcelona, 2009)

100 pàgines

El llibre repassa en vint-i-quatre capítols molt breus quina és la posició de l'ésser humà en la història de la Terra (si la poséssim tota en un any, l'ésser humà apareixeria en les últimes hores

de l'últim dia), quin és el significat de *artificial* i com s'utilitza, o per què se segueix dient que el que és natural és bo. Encara més, s'endinsa en la dificultat d'elaborar una reflexió quan es barregen la perspectiva moral i la perspectiva científica o, sobretot, quan s'utilitza la ciència per donar suport a una perspectiva moral. La mort també té el seu lloc en aquesta història dels humans; una de les preguntes que formula Casanova és: per què ens preocupa tant deixar d'existir i, en canvi, no ens preocupa no haver existit abans de néixer? Ens proposa que recordem aquell nen petit que, en no veure's en una fotografia familiar anterior al seu naixement pregunta on era ell en aquell moment. I la resposta no li complau: «Com que no hi era? No existia?» Casanova es recolza en les coses quotidianes que ens poden ajudar a entendre millor les reflexions que presenta.

Petita història dels humans és un llibre de divulgació amè i escrit de manera entenedora, que tindrà lectures molt diferents per a neòfits o per a experts. Els experts potser reorganitzaran alguns dels conceptes que havien declarat definits i els posaran a la carpeta de «cal pensar-hi més»; els neòfits podran comprendre ràpidament les bases científiques que originen la reflexió, ja que Casanova ha fet un esforç per evitar el llenguatge tècnic i per centrar-se en l'exposició de l'interrogant que suscita. Per a uns i altres es tracta de trobar en cada reflexió un punt de partida per continuar pensant. Perquè, com el seu nom indica, aquesta és una aproximació breu a un tema que ha omplert i continuarà omplint moltes pàgines. |